

 KRIMI
THRILLER

Antonín Mazáč

KONZULTANT

Tenhle hovor

NEPŘIJÍMEJ...

COSMOPOLIS

Antonín Mazáč

KONZULTANT

Tenhle hovor

NEPŘUÍMEJ...

*Mým největším fanouškům
a podporovatelům.*

Mým rodičům.

Mami, tati, tohle je pro vás.

ČÁST PRVNÍ

*„Očišťují se marně kreví
jsouce poskvrnění.“*

- Hérakleitos -

3. ledna

kapitola 1

Michal Lauber třísknul prosklenými dveřmi, až se rozdrnčely všechny tabulky a znělo to jako rolničky. Což asi mohlo být příhodné, když byly tři dny po začátku nového roku a zima jak v psinci.

Jenže o Vánocích se dějí zázraky. Vánoce jsou svátky klidu a míru a pokojných duší. A ne nesmyslných nabídek a myšlenek...

Otřásl se a nevěděl, jestli to bylo zimou, nebo telefonátem. Nejspíš obojím.

Zapnul si kabát až ke krku, upravil šálu tak, aby se mu chlad nedostal na kůži (ty jeho zatracené hnisavé angíny byly rok od roku horší; vysvětloval Adéle, že antibiotika, která mu luxují střeva, ho ještě v budoucnu budou strašit ze spaní, protože chemie a tělesná schránka prostě z dlouhodobého hlediska nemůžou dohromady fungovat), a podíval se před sebe do tmy.

Bylo půl sedmé, náměstí bylo prosvětlené výlohami obchodů a lampami a rozezvučené pár jedinci, kteří se rozhodli zjevně umrznout po otravě alkoholem.

Za ním se otevřely dveře a ven vystrčil hlavu chlap, který se evidentně staral o bezproblémový chod večera restaurace v Národním domě. Což zahrnovalo přísun orosených sklenic, zásobu cibule do guláše a občasný proplesknutí nějakého namamraného vola. Michal si ho před chvílí během hovoru prohlížel. Vypadal jako mládě Godzilly, byl celý potetovaný a na

hlavě měl malý ostrůvek zrzavých vlasů. Typ, který člověka jednou varuje a pak mu stiskem rozdrťí klíční kost.

„Človče, ještě jednou s tím takhle třísknete a třísknu já s váma.“

Michal zvedl v sebeobraně ruce. „Omlouvám se. Měl jsem trochu nepříjemný telefonát.“

„To mě vůbec nezajímá.“ Chlápek ukázal na dveře a Michal si všiml, že má na ruce jizvu dlouhou snad dvacet čísel. Ten už pár lidí dveřmi prohodil. Nebo jimi proletěl sám. „Je sobota večer. Když mi to tady rozbijete, seženu někoho na opravu až v pondělí ráno. A hosti nám tady zdechnou zimou. Přemejšlejte nejdřív, než něco uděláte, hergot.“

„Máte pravdu, omlouvám se.“

Chlap na něj chvíli koukal, jako by uvažoval, jestli ho má sežrat po kouskách, nebo spolknout najednou, a nakonec přikývl.

„V pohodě. To pro příště. Pěkněj novej rok.“

Michal se pousmál. „Vám taky.“

Vykročil do zimy a lednový vítr mu zleva od McDonaldu okamžitě fouknul do tváře svůj pozdrav. Cítil, jak mu zamrzají koutky úst a chvějí se víčka. Nesnášel to. Nesnášel, když se snaží dýchat jen nosem a uvnitř mu namrzají všechny chlupy. Připadal si, jako by vdechoval smrt...

Ale pořád lepší než si nechat namlátit od pana Přemejšlejtenejdřív. To zase ano.

Podíval se na hodinky.

Jak dlouho byl pryč? Dvě hodiny? Zatraceně. Slíbil Adéle, že se nezdrží déle než hodinu.

Bouchnul se dlaní do studeného čela.

Výslovně jsi jí to slíbil, ty blbče. Nechávat doma nemocnou ženu. Ty si trajdáš po barech, ucucáváš dvanáctku, a tvoje žena

pořádně nemůže ujít cestu na záchod. Natož po schodech do spíže pro potraviny. Ty si popíjíš – a ona čeká. Je to v pořádku?

Zavrtěl hlavou.

„Není,“ řekl nahlas, ale jen tak, aby to slyšel on sám.

Věděl, že to není „olrajtový“, jak Adéla ráda prozpěvovala při úklidu, ale taky moc dobře věděl, že ho ona sama na čerstvý vzduch vyháněla. Milovala ho, o tom byl přesvědčený, ale musely ji už štvát ty srdcebolné kydy, které jí každý večer přednášel jak akademik života. Ujišťoval ji, že je její zdraví na prvním místě, že když ona nikam do společnosti nechodí, není fěr, aby on chodil sám... a přece tak ušetří...

„Bože!“ zasmál se, tentokrát víc nahlas, než měl v plánu, a raději se rozhlédl, jestli ho někdo nemá za blázna. „Posloucháš se? Vážně se nedivím, že ti cpe do kapsy peníze a přemlouvá tě, aby sis to pořádně užil. Tohle není telenovela,“ dodal už tiše. „Buď rád, vole, že máš tak tolerantní ženu.“

To rozhodně byl. Od dětství věděl, že na něj někde čeká *ta pravá*. A nebral to jako kliše. Opravdu věřil, že on je jedna půlka celku a venku pobíhá ta druhá. Až se potkají, poznají to. Oba. A naráz. Zaklapne to jak cela ve vězeňském komplexu.

A přesně to se stalo. Nejdřív viděl oči. Zíraly na něj z davu na nějakých knedlíkových trzích, kde byl před lety s kolegy z bývalé práce. Zelený brčál. Temný a hluboký. Viděl v těch tůních sám sebe a hned viděl párek lidí, kteří k sobě neodmyslitelně patří.

Ona to možná neviděla, ale ten pohled zaregistrovala. A usmála se. To stačilo k tomu, aby se k ní Michal prodral přes dav, nabídl jí švestkový (kdo tyhle věci vymýšlí?) svařák a poprosil o radu, co si vlastně na místě koupit. Usměvavá

hlubokooká blondřatř Adřla pochopila, ře ani on sřm vlastnř neví, kde se octnul, a spoleřnými silami vybrali nřco, na řem si jeřřtř ten veřer pořmřkli.

Protoře s řasem by se nemřlo plřtvat. To není moudro, kterř by střlo za vytesřnř do řuly, ale nřco, co Michal pochopil v dobř, kdy překrořil přřh vlastnř smrtelnosti, přořel rekonvalescencř a...

Připla mu zprřva. Prokřehlou rukou vytřhl telefon a podřval se na displej.

To se mu snad zdř, do prdele. Ona nedř pokoj.

Vidřl svřtřt jasnou a struřnou zprřvu. *Přemřřlej o tom. Jsi nejlepřř a my tř chceme.*

Jo. Jasnř ře ho chtřjř. Nebyl mořznř nejlepřř, ale rozhodnř jeden z nejlepřřich. Nehodlal plřtvat svřm talentem na řebřrky a bastardy a –

Michal se zastavil a zhluboka se nadechl. Tentokrřt nebrřnil ledovřmu vzduchu, aby mu proudil do třla. Nechal rozřřrenř nozdry a podveřernř brutřlnř mrazivř vzduch mu zařal okysliřovat mozek.

To přesnř potřeboval.

Chodnřk před nřm byl dlřždřnř na přeskřřku břlřmi a řernřmi kostkami jako řachovnice. Před přr lety, neř se Adřle nemoc zhorřila, celou tuhle trasu proskřkali. On po břlřch, ona po řernřch. Vlřly jř vlasy, zvonivř se smřla a nepřestala, ani kdřř jř podklouzla noha a mřlem upadla, a on schvřlnř zřstřval za nř a sledoval, jak se jř v třsnřch kalhotřch natřrřsř zadeřek.

Ulice teř byla prřzdnř, takře se rozebřhl a přr metrř po řernř zvlřdl.

Udřchanř se zastavil přr metrř od jejich domu. Předklo-nil se a se smřchem si odplřvl.

„Ještě to dám, krásko, slyšíš?“ zahulákal. Všechny reality světa mu můžou políbit zadek. A všichni vyhazovači a taky všichni, kdo si dávají imbecilní novoroční předsevzetí. A taky ten chlap, co mu posledně měnil vodoměr a tvrdil, že dům smrdí. Ten především, blbeček.

Narovnal se, prohnul se v zádech a zvedl ruce do vzduchu. „Ještě na to mám, ženo moje!“ zasmál se a zamával matce s malým klukem, kteří se procházeli v dálce za čistírnou. „Ještě není dobojováno, ještě se mnou počítej! Túbadúbadú, jsem doma, zlato!“

Povyskočil, klepl o sebe ve vzduchu chodidly a těsně před brankou si upravil límec kabátu. Ne že by to mohlo Adéle vadit, ale snažil se vždycky přicházet domů upravený a ona to věděla. Nesnášel zloděje a štváli ho lidé, kteří považovali domácí krb za samozřejmost. Chlap by měl domů přicházet s úctou a pokorou. Protože nikdy nemůže vědět –

Zarazil se s klíči u zámku.

Vyklonil se na stranu a zadíval se do okna. Zdálo se mu, že vidí pohyb.

A to v žádném případě nebylo možné.

Opatrně otočil klíčem, pootevřel dveře.

Stačil udělat jen jeden krok dovnitř, když ucítil závan teplého vzduchu a něco ho z boku udeřilo do spánku.

Chtěl zakřičet, ať toho nechají, ať si vezmou, co chtějí, hlavně ať neubližují jeho ženě, ale i v tom zlomku sekundy pochopil, že nebude mít příležitost.

Zavrávorál, před očima se mu objevil shluk různobarevných kruhů a na jazyk se mu dostala krev.

Pak přišla druhá rána a dopad na podlahu už nevnímal.

kapitola 2

Návrat do reality byl krutý a nechtěný. Tam, kde se před chvílí nacházel, mu bylo dobře. Byl s Adélou. Sám. Drželi se za ruce a utíkali vstříc mořským vlnám někde na dovolené. Neexistovala tam nemoc. Nebyly tam žádné starosti.

Ale tušil, že se objeví.

Otevřel oči, ale překvapivě se před ním dál rozpínala černočerná tma. I přes bušení ve spáncích poznal, že má na hlavě nějakou látku. Utěrku? Nejspíš. Její dotek byl hrubý. Možná to byla osuška.

Ale na tom koneckonců nezáleželo.

Měl nutkání si olíznout rty, ale látka mu to znemožňovala. Zdálo se mu, že je má popraskané. Ale to nebylo možné. Jak dlouho mohl být mimo. Hodinu? Dvě?

„Zdálo se ti něco?“

Cuknul sebou, když se těsně před jeho hlavou ozval cizí člověk. Mluvil pomocí nějakého měničče hlasu. Zněl jako robot z budoucnosti a Michalovi se zjeřily chloupky v zátylku.

Krk ho bolel, jako by mu prováděla masáž nějaká nešikovná masérka. Tak rád by se protáhl, ale...

Škubl rukama, které měl za zády spoutané. Bez šance. Ten před ním odvedl fantastickou práci.

Ten před ním.

Zatraceně.

Co po něm může chtít?

Jestli chce...

„Peníze,“ řekl Michal přidušeně přes látku. „Chcete peníze?“

Slyšel smích a ten jenom zhoršoval tepot v hlavě. „Neodpověděl jsi mi na otázku.“

Cítil ve vzduchu vůni dřeva. Mohlo se mu to zdát? U něj doma nemohlo nic takhle... Uvědomil si, že může být kdekoli. Neví, kdo je před ním, jak dlouho byl mimo... neví vůbec nic.

Někdo se dotkl jeho obličeje a on okamžitě ucuknul.

„Klid, krasavče,“ promluvil robot, „nejspíš se ti špatně přemýšlí, když máš zakrytou pusou. Takže ti to odhrnu. To pro tebe můžu udělat.“

Michal se okamžitě zhluboka nadechl. Do jazyka se mu zaryla pachutí pilin a fermeže. Bušení ve spánku přidalo na intenzitě, ale to mu teď bylo jedno.

„Prosím,“ vzlykl, „mám spoustu peněz.“

„Já vím,“ ozvalo se před ním. „Tolik, kolik bych nestihl nikdy utratit, ani kdybych chtěl. A parádní dům a krásný bouřák a nádhernou ženu -“

Do hlavy se mu okamžitě nahrnula krev.

„Jestli jí něco uděláš, tak tě vykuchám, rozumíš?!“ zařval a pokusil se vstát. To, čím měl svázané ruce, se mu okamžitě zarylo do pokožky a tělem mu projela vlna bolesti. „Ani se jí nedotýkej!“

Ozval se smích. „Kam zmizelo slušné vychování? Pokud smím prosit, vrať zpět ten uctivý tón, líbil se mi víc. A neměj strach, tvoji paňmámu nechám odpočívat.“ Robot se rozchechtal. „Není můj typ. Buď úplně v klidu, ani se jí nedotknu. Ale tvůj vkus chápu. Má nádherné oči.“

Další smích a tentokrát trval snad minutu.

A hned nato se místností rozlehlo vrtání a opět ho do nosu udeřila vůně zpracovávaného dřeva. Ten před ním tu něco vyrábí? Proč by to dělal?

„Než budu hotový, očekávám příjemnou konverzaci.“ Na pár sekund se neznámý odmlčel, ozývalo se bouchání a pak pokračoval. „Tak co se ti zdálo? Nenech se přemlouvat. Slibuju, že ti pak sundám pásku z očí.“

Michal přemýšlel, jak se dostat k Adéle. Jestli má mít nějakou šanci, cesta vede skrz toho chlapa před ním. Pár odpovědí ho může ukolébat. Nebo ho přesvědčit, aby mu kromě pásky sundal i pouta.

„O manželce,“ zašeptal.

„O čem?“

Michal se zhluboka nadechl. „O ženě. Byli jsme někde v příboji.“

Opět přišlo na řadu bouchání, a když utichlo, muž se zeptal: „Miluješ ji?“

„Samozřejmě.“

„Myslel jsem si to. V nemoci i ve zdraví... u vás to je trochu extrém, co?“

Michal narovnal hlavu směrem, kde muže tušil. „Nic o nás nevíte.“

„To si myslíš?“

Bolest v hlavě o sobě dala znovu vědět. Zatřásl jí, ale bylo to ještě horší. „Nic o mně nevíte.“

Buch.

„Omyl. Víím úplně všechno. Znáám tě od ponožek až po kořínky vlasů. Mluví za tebe tvoje činy. A zbytek vypráví tenhle dům.“

Michal Lauber se ošil. Vůbec se mu nelíbilo, kam tenhle rozhovor směřoval. „Co po mně chcete?“

Buch. Buch.

„Klid k práci. Už to bude, měj strpení. Jak jsem slíbil, sundám ti pásku.“

„Běžte nahoru do pokoje v pravém křídle. Je tam ve stěně trezor. Kombinace je dvacet dva doleva, osmnáct doprava, čtyřicet jedna doleva. Vezměte si cokoli, co tam najdete. Cokoli. V pokoji naproti tomuhle visí na stěně obraz. Má cenu bezmála půl milionu. Je váš.“

Buch.

Krátké zasmání. „Tvoje tvrdohlavost mi imponuje. Už jsem ti říkal –“

„Poslouchejte mě.“ Michal skoro zavyl. Nesnášel se za to, nebylo jeho stylem se někoho doprošovat, ale teď bylo v sázce až příliš. „Je mi jedno, co tady chcete, ale ať už to je cokoli, můžeme se domluvit. Až odsud odejdete, nebudete muset už nikdy pracovat. Můžete mě znova praštit. Až se proberu, už budete pryč.“

„To asi nepůjde, příteli.“

Buch. Buch.

Michal cítil, jak mu něco v nosní dutině povoluje. Nejspíš krev. Nějaká opožděná reakce na úder do hlavy.

„Proč by to nemělo jít?“ zaskučel.

U ucha mu zavanul cizí dech. Pochopil, že neznámý stojí těsně u něj.

„Protože tvoje žena mě už viděla.“

A opět následovala salva smíchu.

A další úder kladivem nebo palicí.

„Tak já si myslím,“ promluvil ten před ním, „že tu máme hotovo. Trvalo to o něco déle, než jsem plánoval. To víš, když je na to člověk sám, určitá rezerva je nezbytná. Vím, že je se mnou těžká řeč, ale stejně se tě na něco zeptám. Když ti stáhnou látku z očí, zůstaneš v klidu? Neříkám to kvůli hluku. Víš, kde bydlíš, a já to vím taky. Dva baráky doleva jsou prázdné, dva doprava taky. Jsi tu jak poustevník. Když

budeš řvát, nikdo tě neuslyší.“ Krátká odmlka. „Ani tvoje žena. Což by ti mělo naznačit, že je mi naprosto jedno, jak moc hlasitě by ses snažil si přivolat pomoc. Ale já mám rád při práci klid.“

Při práci?

„Nahoře máte –“

„Jo, jo, jo,“ slyšel Michal netrpělivé odsekávání, „to už jsme probrali. Teď zpátky k věci. Potřebuju klid, abych mohl dokončit to, kvůli čemu tady s tebou i tou šaškárnou dole trávím nezdravě moc času. A pokusím se ti vysvětlit jednu věc.“

Nad ušima se ho dotkly prsty, pomalu rozvazovaly uzel a to, co mu zakrývalo oči, zmizelo.

Nikdo před ním nestál.

Byl za ním.

A za okamžik měl na ramenou ruce.

Cizinec se za jeho zády pohnul a přiložil hlavu těsně k jeho, u pravého ucha cítil Michal dotek nějaké hrubé tkániny. Ten člověk měl zakrytý obličej.

„Dívej se, Michale,“ chraptěl ten za ním a mačkal mu ramena, dobře se dívej. To, co vidíš zapuštěné do země, jsem nazval Louskáček. Je to můj vynález. Během let jsem totiž přišel na to, že klouby jsou nejmíň poddajné části těla, a já potřebuju z těch tvých udělat kostní moučku. Podrobně ti vysvětlím, co se s tebou bude dít. Dobře se dívej, Michale, a dobře poslouchej. Túbadúbadú. To bude jízda.“

A Michal Lauber se díval, poslouchal a posléze ječel jako malá holka. Ječel, protože pochopil, že tady ho žádný obraz nezachrání.

kapitola 3

Dům vypadal, že se vyloupl z mlžného oparu. Vlastně tak vypadaly všechny. Celá ulice. Jeden barák jako druhý. Bílé stěny, tři patra, velký pozemek, vysoký plot. A další. A další. Kopie střídala kopii. A všechny byly temné, tiché a trochu zlověstné. Jeden jediný byl vánočně ozdobený, všechny zbylé byly holé a smutné.

Celá tahle čtvrť vznikla někdy před osmi lety, kdy si jeden Kazach, který přicestoval přes sedmery hory a sedmery lesy, usmyslel, že si v Karlových Varech postaví další město. No... možná městečko. Obytné domy, školu, supermarket, stadion. A hřbitov. Všechno pro návštěvníky z východní Evropy.

Vyšlo mu to... asi tak ze tří čtvrtin.

Andrea se rozhlédla po ulici. Pouliční lampy svítily tak akorát, aby byla vidět silnice, která to tu protínala. Každý z domů měl vlastní reflektor, který ozařoval jeho pozemek. Svítily jen dva. Dům úplně na kraji, kolem kterého teď procházela, a ten poslední, desátý, který byl velký jako třešeň na vršku dortu. Mezi domy byly snad stometrové rozestupy.

Jestli se tady opravdu něco dělo, napadlo ji, nemá smysl hledat svědky. Tedy – za prvé – je neskutečné, že se tohle děje prakticky za policejní stanicí. Celou tuhle ulici vidí oknem, když popíjí u sebe v kanceláři ranní matcha čaj, cpe do sebe tři bebe sušenky s jahodovou náplní a zahřívá si zmrzlé zjizvené nohy u radiátoru. Vážně je možné, aby tu byl...?

Je jen jedna možnost, jak to zjistit.

Bude věřit hlasu, který se jí před pěti minutami ozval v telefonu a poslal ji na tuhle adresu.

Neidentifikovatelný, deformovaný měničem hlasu a ve-lice stručný.

„Muž, kterého hledáte, na vás čeká v Luční 154, slečno Šimečková. Pospěšte, nechal jsem vám otevřeno.“

Zdálo se jí, že se zasmál. Ale všechno to bylo tak přízračně krátké a těžko uvěřitelné, že nějakou chvíli do mobilu koukala a čekala, že třeba znovu zazvoní a někdo jí laskavě vysvětlí, proč si z ní udělal srandu.

Ale to se nestalo. Tušila, o kom hlas v telefonu mluví. Nevěděla to s jistotou, ale tušení měla.

Došla k domu s číslem nad dveřmi. Sto padesát čtyřka tam byla vyvedena zlatým písmem, zářila i v noci. Stejně jako celá obří zahrada. Pozemek, na němž se skoro nic nenacházelo. Jeden altán zaházený haraburdím a přístřešek se dřevem. Naprosto nevyužitý potenciál rodinného domu.

Šourala se po cestičce až ke dveřím a viděla, že jsou na dva centimetry otevřené. Uvnitř byla tma.

Vytáhla zbraň, hlaveň přiložila k veřejím a srdce jí začalo pumpovat krev do hlavy s mnohem větší intenzitou.

Uklidni se, tohle není tvoje první noční návštěva. Rozhodla ses to prověřit sama, tak teď už není čas ztrácet čas.

Věděla, že to je nesmysl. Měla spoustu možností. I když už neměla takhle večer na patře k dispozici nikoho z kolegů (tím spíš, že byl víkend a většina slušných policistů právě utápěla v alkoholu všechny krvavé výjevy, které se jim motaly v hlavě), tušila, že kdyby zavolala Přemyslu Eliášovi, byl by na místě do pěti minut. A nejspíš by se s jeho mohutným hrudníkem po boku cítila bezpečněji.

A Saša? Její drahý Saša? Ten by odložil flašku vína, kterou by měl právě v ruce, a křičel by na ni, ať na něj počká a nehraje si na hrdinku.

Andrea moc dobře věděla, že přesně tohle by udělala ještě před dvěma lety. Udělala by všechno přesně tak, jak si to žádá protokol a jak si to – kristepane – představuje Saša. Jenže...

Volnou levou rukou se poškrábala na kotníku, kde se jí hojily jizvy. Už jí štvaly všechny prognózy toho, co v budoucnu bude moct a bude smět a nebude smět a nebude zvládat a...

Rozevřela pistolí dveře.

„Policie! Velice pomalu vyjděte ven. Pozpátku a s rukama za hlavou,“ zakřičela a viděla, jak jí jdou od pusy obláčky páry. Teplota teď v devět večer klesla někam k minus pěti stupňům a jí se zdálo, že z domu jde větší chlad než z ulice. „Řekněte *ano*, jestli rozumíte tomu, co říkám.“

Pokud byl uvnitř někdo, kdo tomu rozuměl, nedal to najevo.

Několikacentimetrovou mezerou viděla černou tmou, která z vnitřku domu dělala děsivou temnou díru.

Otevřela dveře víc a zopakovala výzvu. Opět bez odpovědi.

Vážně ten telefonát nemohl být nejapný žert? Někdo ví, po kom půl roku pase. Samozřejmě že ví. Ví to celé město. Karlovarská kriminálka není tajná protiteroristická organizace a Andrea je – minimálně od doby, co v očích veřejnosti tvoří pár s „tím fajnovým vtipným bývalým policistou“ – známější než ti břídilové z Prostřeno.

Jenže policejní instinkt jí napovídal, že ten někdo nelhal. Navzdory změněnému hlasu měl v tónu něco, co ji hnalo v devět večer v mrazu do neznámého domu. A i kdyby

nakrásně lhal, je tu otevřeno. V domě za patnáct milionů, kde by mohla bydlet celá četa, je den otevřených dveří.

Zašátrala rukou po straně, nahmatala vypínač, stiskla, ale tma zůstala.

„Do hajzlu,“ pronesla do ticha. „Do hajzlu a vysrat se na to.“

Ze žaludku jí začal stoupat do krku nepříjemný balvan. Olízla si rty a opět se jí v hlavě přehrál krátký rozhovor se Sašou.

Nikdy nechod' sama tam, kde to neznáš. V džungli podsvětí se pohybuje tisícovka lidí, kteří kašlou na to, že máš odznak. Ve chvíli, kdy neuvidí žádnou tvoji podporu, jsi pro ně lovná zvěř.

Z tebe ale mluví city. Nemůžeš zakazovat policajtovi dělat jeho práci.

Mluví ze mě zkušenosti. Zvládl jsem dvanáct let mezi zločinci proto, že půlka z nich nevěděla, kdo jsem, a ta druhá chtěla něco, co jsem jim mohl dát jen já.

Moc dobře víš, že se o sebe dokážu postarat.

Poškrábala si kotník z druhé strany, svědění začalo být nesnesitelné.

Dobrá, občas se záloha hodí. Tím spíš jeho záloha. Ráda cítila v zádech jeho dech. Nesnášela se, když uznávala, že má Saša pravdu. I kdyby to měla připustit jen sama před sebou.

Vytáhla baterku, rozsvítila ji a opřela o ruku s nataženou zbraní. Paprsek prozářil obrovskou halu.

„Jdu dovnitř!“ zakřičela. „Jsem od policie.“

Viděla obrovský prostor přízemí ozdobený vánočními řetězy. Uprostřed haly byl červený huňatý koberec, na něm kulatý stůl a okolo tři křesla. Zamířila paprsek doprava a viděla vyhaslý krb orámovaný držáky s pohrabáči.